

M zaiek

van

Geluk

Andere boeken van de auteur:

Het Goud van de Gelaarsde Kat

De Verdwenen Prinses van Geografie

Verhalen van haar zijn gepubliceerd in:

De bar met de Duizend Deuren

Nevelkinderen

De Storm van 2020

Magie en Tvenaars

Onthullingen

Nachtwakers

Aangenaam

Onder het pseudoniem Elizabeth Johanna
verscheen de dichtbundel Ontdekkingsreis.

Mozaiëk van
Geluk

Liesbeth
Jochemsen

Titel: Mozaïek van Geluk
Auteur: Liesbeth Jochemsen
Coverontwerp: © Designs by Lotte
Conversie eBook: Bruno Lowagie
ISBN: 9789403672236
ISBN e-book: 9789403676272
NUR: 335/345
Proeflezers: Ronald van Assen
Remco Bruijns

© 2022 Liesbeth Jochemsen
www.liesbethjochemsen.nl

Dit boek is mede mogelijk gemaakt
door de kamillethee van Flip

De methodes die in dit boek beschreven worden om prinses Faeline gelukkig te maken, mogen op eigen risico gebruikt worden om zelf het geluk te vinden. De auteur is niet aansprakelijk voor enige vorm van schade die hierdoor mogelijk ontstaat. Houd bij uw pogingen altijd de lokale wetten en regels in acht.

In dit werk gepubliceerde letters mogen zonder toestemming van de auteur hun plek niet verlaten en/of zichzelf op enige wijze (laten) vermeerderen.

Voor mijn schrijfmaatjes

Aaltje en Suzanne

En voor Gert

Die dit boek niet gaat lezen, dus ik kan
schrijven wat ik wil ;-)

Allemaal wilden ze met haar trouwen,
maar wie zou haar ook liefhebben?

(blz. 11)

Je hebt een beetje geluk nodig
om gelukkig te worden.

(Aristoteles)

DE TIJD ZAL HET LEREN

De tijd zal het leren.....	7
Geen zuivere koffie.....	8
Liefde gaat door de maag.....	16
Ergens naar fluiten.....	31
Drie varkentjes wassen.....	53
Eet geen roggekoeken.....	60
Een volle bol behalen.....	83
Een toontje lager zingen.....	98
De poppen aan het dansen.....	103
Zich ergens aan spiegelen.....	114
Een koele kikker zijn.....	118
Flips Pamflet.....	120
Er de spot mee drijven.....	129
Zingen uit volle borst.....	130
Verkikkerd zijn.....	132
Geen haan die er naar kraait.....	146
Een wolf in schaapskleren.....	152
Een gebroken spiegel brengt (on)geluk....	161
Het gemeste kalf zijn.....	179
Iemand feestelijk bedanken.....	184
Alle begin is moeilijk.....	187
Zoeter dan wraak.....	193
Niet bij de kamille verstoppen.....	204

GEEN ZUIVERE KOFFIE

Dit is het verhaal van Faeline en haar obsessie voor die geliefde van haar. Het is ook het verhaal van mijn overheerlijke kamillethee. Ik, Flip, heb de belangrijkste gebeurtenissen opgeschreven. Of alles echt in deze volgorde gebeurd is, weet ik niet precies.

Wat ik wel weet, is dat het begon toen ik in opdracht van Margriet giftige kamillethee verkocht. (De thee die ik tegenwoordig schenk is kostelijk lekker en smaakt extra goed bij het pamflet dat ik ook verkoop. Daarover later meer.)

Toen ik nog voor Margriet moest werken, zorgde één slokje van onze thee ervoor dat iemand voor dood neerviel. Na een paar dagen, afhankelijk van de sterkte, was het effect uitgewerkt. Dan stond het slachtoffer weer op, alsof er niets aan de hand was.

Voordat dit gebeurde, schakelden wij de diepbedroefde familie in, die natuurlijk geen weet had van het tijdelijke effect van onze drank. Margriet vertelde hun over mij. Ik kon met mijn magische kus mensen doen herrijzen. Ze traptten er allemaal in. Stuk voor stuk tastten ze diep in de buidel om hun geliefde terug te krijgen.

Het enige wat ik hoefde te doen was het slachtoffer vol op de mond te zoenen om het antigif, dat wij Slendaf noemden, toe te dienen. Voor een buitenstaander leek het of mijn kus hetgeen was dat hun geliefde weer terug bij de levenden bracht. Het was, samen met het bereiden van de thee, die Margriet altijd door mij liet maken, het enige plezierige aan wat ze mij opdroeg. De huishoudelijke klusjes die ze mij verder liet uitvoeren, waren niet mijn hobby.

We “moordden” vaak in opdracht. Eigenlijk vingen we twee keer geld. Eerst van de opdrachtgever en daarna van de nabestaanden.

Wanneer te veel mensen het verband zagen tussen de kamillethee en mijn magische kus, reisden we naar een ander gebied. Of we trokken ons terug in onze hut

in het Vierkante Roedebos en dronken zelf flink wat thee. Wij wisten namelijk dat de drank niets meer dan een sterk slaapmiddel bevatte. We wogen de dosering zodanig af dat we enkele jaren later weer wakker werden. Precies lang genoeg voor de mensen om ons te vergeten.

Het leek een ideaal bestaan, waarbij ik de meisjes voor het uitkiezen had. Zo mooi was het niet. Ik moest telkens afscheid nemen. Hoewel ik veel avontuurtjes had, zat een echte relatie er niet in. Te gevaarlijk. Stel dat iemand ons geheim ontdekte.

Op een dag besloot Margriet dat we een prinses zouden vergiftigen. Als ik toen had geweten wat er in de maanden daarna met diegenen zou gebeuren die dicht bij de prinses stonden... Ik had dan zeker harder mijn best gedaan om de kamillethee toe te dienen.

De prinses was enig kind en de wettige troonopvolger. De koning zou ongetwijfeld veel geld betalen om zijn dochter terug te krijgen.

Het was mijn taak om te zorgen dat de prinses die kamillethee ook echt opdronk. Hiervoor verbleef ik gedurende enige tijd in

de buurt van het paleis en greep elke kans aan om in de buurt van Hare Hoogheid te komen.

Er zwierven in die tijd ontelbare, vooral vrijgezelle mannen in en rond het paleis, vanwege een wedstrijd die de koning had uitgeschreven. Wie zijn dochter kon laten lachen, mocht met haar trouwen. De aanwezigheid van al die mannen zorgde er gaandeweg voor dat ik een diep medelijden voor de prinses begon te voelen. Allemaal wilden ze met haar trouwen, maar wie zou haar ook liefhebben? Ik begon te twijfelen aan mijn opdracht en deed steeds minder moeite om bij de prinses in de buurt te komen.

De drukte bij het paleis bracht me ook op een idee. Ik ging gewone kamillethee verkopen. Ik zou daarover niets aan Margriet vertellen. Zij zou het geld anders meteen afnemen en gebruiken voor haar schoonheidsmiddeltjes, die overigens nooit werkten. Het gevoel mijn eigen geld te hebben, deed me goed. Voor het eerst sinds Margriet mij uit het weeshuis haalde, was ik onafhankelijk. Ik kon mijn eigen boontjes doppen.

Margriet raakte intussen bezeten door alle schatten waarmee de koning haar ongetwijfeld zou betalen. In gedachten had ze de muren van ons hutje al twee lagen dik gedecoreerd met schilderijen en wandtapijten. Voor de kroonjuwelen had ze een plekje aan een dakspant gereserveerd. De kostbaarheden die we van eerdere klanten/slachtoffers hadden afgetroggeld, vond ze ineens waardeloze troep.

Margriet droomde al jaren van een beter onderkomen. Eerst was dat een groot huis in de stad, of een vrijstaande woning met bijbehorend landgoed. Verschillende keren bezocht ze de woningen van onze slachtoffers. Geen enkele voldeed aan haar wensen, want met iedere woning die ze bekeek, namen haar eisen toe. Totdat alleen het paleis nog aan de voorwaarden kon voldoen.

Wonen in het paleis was zelfs niet genoeg, nee, ze wilde de nieuwe koningin worden. Wanneer zij degene was die de prinses te zijner tijd genas van haar comateuze toestand, zou de koning uit dankbaarheid vast en zeker met haar willen trouwen. En anders zorgde ze wel voor een

wurgcontract, welke ze de koning van tevoren zou dwingen om te ondertekenen.

Margriet praatte veel in zichzelf, waarbij ze steevast over de wijnvlek op haar wang wreef. Op een moment dat ze alleen dacht te zijn, kwam ik dit plan van haar te weten. Ik ontdekte ook dat ze mij dit keer niet in de buit wilde laten delen. Ik zou ditmaal alleen degene zijn die het gif toediende, waarna ze mij zou aanwijzen als de schuldige.

De dagen daarna overwoog ik mijn opties. Intussen verdiende ik goed aan de verkoop van gifvrije kamillethee op het plein voor het paleis. Zo af en toe ving ik een glimp op van Hare Hoogheid, zittend aan een venster waarachter ze de zoveelste gelukszoeker ontving. Ze maakte een dieptrieste indruk, als ware ze al gestorven voordat ik de giftige kamillethee kon toedienen die dat moest simuleren. Deze toestand, samen met de moorddadige ambities van Margriet en het feit dat ik met de verkoop van gifvrije kamillethee mijn eigen geld verdiende, maakte dat ik besloot om definitief de opdracht van Margriet niet uit te voeren. Ik ging zelfs het

tegenovergestelde doen, namelijk prinses Faeline waarschuwen voor de giftige kamillethee die ik haar had moeten toedienen. Via een paleiswacht wist ik een briefje bij haar te krijgen waarin ik had geschreven dat ze absoluut geen kamillethee mocht drinken en zeker niet wanneer die afkomstig was van ene Margriet met een wijnvlek op haar wang.

Had ik de prinses met deze waarschuwing een middel gegeven om uit haar ellendige bestaan te ontsnappen? Tijd om daarover na te denken, gunde ik mezelf niet. Margriet begon ongeduldig te worden. Waarom duurde het zo lang om die kamillethee toe te dienen? Het werd tijd dat ik zelf ontsnapte. Weg van Margriet met haar ijdelheid en toenemende hebzucht. Enkele dagen nadat ik de prinses gewaarschuwd had, stapte ik vanuit ons hutje naar buiten en vertrok. Toen pas realiseerde ik me dat Margriet zonder mij geen giftige thee kon maken. De bereiding was een ingewikkeld proces, dat ze al jaren niet meer zelf had uitgevoerd. Ik betwijfelde ten zeerste of ze nog wist hoe het moest.

Het maken van gewone, dus niet giftige kamillethee, moet je ook aan mij overlaten. Mijn kamillethee is de beste. Ik verkoop hem samen met mijn eigen pamflet.

Over Margriet hoorde ik dat ze als straatarme vrouw het hutje in het bos heeft verlaten. Heeft ze werkelijk al haar geld opgemaakt aan schoonheidsbehandelingen? Naar het schijnt woont ze nu samen met een stiefdochter in het huis van haar overleden ouders.

LIEFDE GAAT DOOR DE MAAG

Romangeen

'Waarom vraagt Uwe Majesteit niet aan een gewone burger of hij met prinses Faeline wil trouwen?' De nieuwe raadgever voelde dat dit het geschikte moment was om die vraag te stellen.

De echte oplossing was de verdwenen geliefde van Hare Hoogheid te vinden. Een landelijke zoektocht en de belofte van een enorme som geld hadden niet het gewenste resultaat geleverd. Althans, niet voor de prinses.

Hanz was opgelucht dat dit geen vruchten had afgeworpen. Zijne Majesteit wilde graag een wettelijk kleinkind. Hanz hoopte dat de koning hem met zijn dochter liet trouwen, dan zou hij later over het koninkrijk regeren.

Koning Archibald van Romangeen zuchtte diep. Deze raadgever was net als zijn voorgangers. Ze wilden allemaal met de prinses trouwen.

Eerlijk gezegd was Archibald opgelucht dat die Roos verdwenen was. Wie liet een leven in weelde achter om op zoek te gaan naar een toverdrank die haar ontbrekende been weer kon laten aangroeien?

Faeline kon vanwege verplichtingen niet met Roos meegaan. Haar geliefde zou snel terugkeren. Dacht ze.

Het was nu een aantal maanden later. Nog steeds had Faeline niets van haar Roos gehoord. Ze popelde om haar achterna te reizen. Archibald had andere plannen met haar. Hij was de jongste niet meer en wilde graag een wettelijk kleinkind. Zijn dochter moest trouwen.

Nu die eenbenige Roos was opgeruimd, lag de weg open naar een huwelijk met een geschiktere kandidaat.

Toen Faeline begreep dat ze niet meer met Roos mocht trouwen en dat Roos ook niet zou terugkeren, was ze kapot van verdriet. Het gaat wel over, dacht Archibald en hij vroeg eerst prins Wolf van buurland

Shuironkje en daarna diens broer prins Storm om met prinses Faeline te trouwen. Beide heren “huwden nog liever een varken dan een lusteloze prinses.”

Koning Archibald moest het verder weg zoeken. Hij liet prinsen vanuit de hele wereld komen. Ze kwamen uit Topografie, Lafjantaa, Walarga, Arvidië, zelfs uit Invisia, waar volgens de legende eenhoorns leefden. Faeline joeg met haar verdriet alle huwelijkskandidaten de stuipen op het lijf. De laatste was er zelfs in gebleven. Archibald wenste bijna dat zijn dochter haar kroontje kwijt was in plaats van haar geliefde.

'Dat was ik ook van plan,' reageerde Archibald. 'De eerste man die mijn dochter laat lachen zal met haar trouwen. Na mijn dood wordt hij koning van Romangeen.'

'Stel dat hij een simpele nachtwaker is?'

'Al was hij de zoon van een poppenmaker en een theeleut. Het wordt jouw taak om die man te vinden.'

'Zoals u wilt, Majesteit.'

'Je krijgt tot mijn verjaardag. Als het dan niet gelukt is, zul jij ook verdwijnen.'

Hanz vermoedde dat de koning een rol had in het wegblijven van Roos. Misschien had hij haar wel laten vermoorden. Hij moest in zes maanden iemand vinden die de prinses weer liet lachen. Of haar zelf aan het lachen zien te krijgen, maar wat zijn talent ook was, het was zeker geen humor. Zijn pogingen om prinses Faeline te laten lachen, resulteerden erin dat ze begon te huilen van verdriet of te gillen van angst. Hij slikte. Zelfs de hofnarren konden prinses Faeline niet laten lachen en zij hadden geen uiterste termijn. Hij moest zijn zoektocht direct beginnen. Als hij het slim speelde, kon hij vervolgens zelf met de prinses trouwen. Hij zou tenslotte degene zijn die de man gevonden had die Hare Hoogheid liet lachen, toch?

De volgende dag stonden er al tientallen enthousiaste mannen bij de paleispoort te wachten, aangetrokken door het decreet dat was afgekondigd. Hun aanwezigheid wekte de nieuwsgierigheid van anderen, die daardoor ook in de rij gingen staan, waardoor nog meer mannen zich aansloten.

Nog voordat de zon op was, was het al een drukte vanjewelste.

Tussen al de mannen die pochten dat zij de prinses zouden laten lachen, liep één zonderling figuur. 'Verse kamillethee van Flip!' riep hij.

Hanz negeerde deze persoon. Hij koos een willekeurige ander uit die zijn kunsten aan de prinses mocht vertonen. De bedienden, die hem voor deze opdracht waren toegewezen, gaf hij opdracht om alle andere aanwezigen een uniek volgnummer te geven. Daarna ging hij de eerste kandidaat voor naar de vertrekken van prinses Faeline.

Toen Hanz na een tijdje weer buiten kwam, riep hij de eigenaar van het volgende nummer op. Na een snelle controle van het nummer, ging Hanz de kandidaat voor naar de zaal waar de prinses verbleef.

Natuurlijk wilde iedereen een zo laag mogelijk nummer hebben. Vechtpartijen en handel in valse nummers waren al gauw aan de orde van de dag. Na een paar dagen begon de situatie te escaleren.

'Luister!' zei Hanz op de derde middag. 'Een ieder die een vals nummer bij zich

heeft, daarin handelt, niet op zijn beurt wacht, of op een andere manier de orde verstoort, wordt uitgesloten van deelname.'

Dat hielp. De rust keerde terug, hoewel kleine incidenten bleven.

Het duurde enkele weken voordat Hanz een goed werkend systeem had, waarbij hij precies wist hoeveel kandidaten hij dagelijks voor de prinses kon leiden.

Vanaf dat moment hoefden de mannen niet meer dan enkele uren te wachten. Ieder van hen kon aan de hand van zijn unieke nummer zelf berekenen wanneer hij aan de beurt was. In afwachting van hun beurt sliepen veel mannen in herbergen in de omgeving. Herbergiers verhoogden hun tarieven en nieuwe etablissementen verrezen haast nog sneller dan het tempo waarin prinses Faeline de kandidaten afwees. De enige die niet van het plein vertrok, was die zonderlinge figuur met zijn kamillethee.

De standaard reactie van prinses Faeline op alle kunsten van de narren, acrobaten, troubadours en enthousiaste burgers zonder talent was een gegaapte 'saai!', gevolgd door 'ik wil bij Roos zijn'.